

Inwerkingtreding van en aanpassing van wetgeving aan de Invorderingswet 1990 (Invoeringswet Invorderingswet 1990)

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIES VOOR FINANCIËN¹ EN VOOR JUSTITIE²

Vastgesteld 13 maart 1990

De leden van de fractie van de **P.v.d.A.** merkten op dat in artikel 2 van de Invorderingswet 1990 onder lid 1 sub e wordt bepaald dat belastingsschuldige is degene te wiens naam de belastingaanslag is gesteld. De artikelen van de Invorderingswet 1990 zijn – voor zover deze niet expliciet in artikelen in de gemeentewet zijn uitgesloten – ook van toepassing op gemeentelijke belastingen. Bij de behandeling van wetsvoorstel 20 565 wijziging van de Gemeentewet op het stuk der belastingen (limitering onroerend goedbelasting, leges en rechten) heeft de woordvoerder van de fractie van de P.v.d.A. aandacht gevraagd voor de problemen die ontstaan als meerdere natuurlijke personen woonachtig zijn in een woning, zonder daarvan de eigenaar te zijn en zonder de hoofdbewoner te zijn. De aanslag wordt gesteld op naam van een van de bewoners – die er overigens inmiddels niet meer behoeft te wonen – en die vervolgens moet zien dat hij het hem toegerekende en derhalve het hem toekomende deel op zijn medebewoners verhaalt (Handelingen Tweede Kamer, 6 december 1988, blz. 32–1909). In reactie daarop deelde de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken mede dat het Kabinet van plan was om voor te stellen om in dat geval de aanslag ten name te stellen van degene die dat gedeelte in gebruik heeft gegeven. (blz. 32–1921). Deze leden vroegen in hoeverre de uitwerking van dit plan zijn beslag heeft gekregen.

Tijdens de openbare behandeling in de Tweede Kamer heeft de woordvoerder van de P.v.d.A.-fractie een aantal vragen gesteld met betrekking tot artikel LVI van de Invoeringswet Invorderingswet 1990.

Hij merkte op «Uit het ontbreken van een overgangsbepaling voor het recht van voorrang leid ik af dat het recht van voorrang voor deze «oude» aanslagen blijft gelden op de voet van de Invorderingswet 1845. Dat zou impliceren een vervaltermijn van twee jaar en een mogelijkheid tot schorsing bij verblijf buiten het Rijk en gedurende een verleend uitstel van betaling. Wij vragen of de staatssecretaris van Financiën kan bevestigen dat wij de consequenties juist zien.» (handelingen T.K. 1989–1990 blz. 22–772). De reactie van de staatssecretaris hierop was: «Dat klopt. Zijn conclusie dat voor de zogenaamde oude aanslagen het recht van

¹ Samenstelling:

Christiaanse (CDA) (voorzitter), Boorsma (CDA), Van Leeuwen (CDA), Simons (PvdA), Tjeenk Willink (PvdA), Zoon (PvdA), Braakman (VVD), Van Graafeiland (VVD), Vis (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (Groen Links), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

² Samenstelling:

Wagemakers (CDA) (voorzitter), Glasz (CDA), Fleers (CDA), Mastik-Sonneveldt (PvdA), Mw. J. H. B. van der Meer (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA), Heijne Makkreel (VVD), Talsma (VVD), Glastra van Loon (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (Groen Links), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

voorrang op de voet van de Invorderingswet 1845 blijft gelden is juist.» (blz. 23-826).

In aansluiting hierop vroegen de leden van de fractie van de P.v.d.A. of een en ander wel mogelijk is nu door het intrekken van de Invorderingswet 1845 het in artikel 12 genoemde recht van voorrang zelf komt te vervallen. Had ten aanzien van het recht van voorrang in artikel LVI niet eveneens een overgangsbepaling moeten worden opgenomen, zo vroegen deze leden. Indien het antwoord op deze vraag ontkennend is, zouden zij graag vernemen waarom dat in casu niet nodig is. Als het antwoord op de gestelde vraag bevestigend is, zouden zij graag vernemen hoe de bewindslieden in het ontbreken van een overgangsbepaling met betrekking tot het recht van voorrang alsnog willen voorzien.

De voorzitter van de vaste commissie voor Financiën,
Christiaanse

De voorzitter van de vaste commissie voor Justitie,
Wagemakers

De griffier voor het verslag,
Dijkstra-Liesveld